

ΟΡΑΣΥΒΟΥ ΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΟΥΛΛΙΑ

Γ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΠΙΣΤΩΣ ΕΚΔΟΣΕΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΛΟΙΠΑΙ 1967

18056

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΤΒΟΥΓΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Γ' ΑΥΓΚΕΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
Α Θ Η Ν Α Ι 1967

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

‘Ο Θεόκριτος εἶναι εῖς τῶν ἔξοχωτάτων, ἵσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἕδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἰδή, τὰ ὅποια φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιοτέρους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμήν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἥρωαίκὸν ἐπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἀρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἡσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἐπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὅποιου σώζεται μία τραγῳδία, ἡ Κασσάνδρα ἡ Ἀλεξανδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὅποιοι ἔξεπροσώπουν πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἔξησθενημένην τὴν θείαν πνοήν, ἡ ὅποια παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἰδή, τὰ ὅποια ἥσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὑμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὅποια προσέδιον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἀσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον

οι ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ίδιως εἰς τὴν Σικελίαν ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητής Στησίχορος (640 - 555 π.Χ.) ὑμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὥραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποίησις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἡ βουκολικὴ ποίησις ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἔκλεπτυνθῆ μέχρις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἀκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἥσθανοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸν περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ ἀύτη τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὑρε τὴν καλλιτεχνικήν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσας περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατέρος του ὀνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὅρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, δπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκλογῇ Νομέων καὶ τῶν Βουκολιαστῶν (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσε καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελῆ ἐξ ἐλαφαντοστοῦ ἥλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον Ἡλακάτη. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητής ἐλεγεῖῶν καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδειαν ἐγένετο εὔμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακούσιας ἢ Ἀδωνιαζούσας¹.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἔβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα Χάριτες ἢ Ἰέρων, οὐδὲ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητής συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλεύσῃ, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἔζητε τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθείς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν, ὅντες ἔπανηλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἰναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξεις εἰς ἵδυλλα ι ον εἰναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἴδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβής σημασία της δὲν εἰναι ἀσφαλῶς γνωστή· ἐσήμαινε ἢ μικρὸν εἴδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν φίσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἴδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. "Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἴαμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισσωθέντα ἔργα του — διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν — εἰναι ποικίλα· ἔκτος τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικοὺς μίμους, ητοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δραμάτια, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. 'Αλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἔξ αὐτῶν ἀμφισβήτεῖται².

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσιαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινόη καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἔօρτην τοῦ Ἀδώνιδος (βλ. ἐρμηνευτικάς σημειώσεις). Τὰ Ἀδώνια ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἡτο ἡμέρα χρᾶται· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδώνιδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναικεῖς ἔθρήνουν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν "Ἀδην." Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματικῷ, τοῦ δοποίου ἡ ὑπόθεσις ἔξειλισσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινόης (στ. 1 - 43), β') καθ' ὅδον (44 - 77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78 - 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολισταῖ) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν χειρικήν του μορφὴν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσίς του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' δψιν τὰ ἔξης: Βοσκός τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ο Θεόκριτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχεῖά τινα ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρούσῃ ἔκλογῇ περιλαμβανομένην Ἡλακάτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἕργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικήν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμηριῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον ἐν τῇ Ἡλακάτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ο ἀναγιγνώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἔκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἑρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικῶτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρὸν **α**, τὸ ὄποιον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἀττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς **η**: ἀ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὑρίσκομεν εἰς τὰ δωρικὰ **η** προελθὸν ἐκ συναιρέσεως ἡ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἀττ. **α**: ὅρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ **εο** συνηρέθη εἰς **ευ** (ἀττ. **ου**): ἐμεῦ, μερίζευ, βιάζευ, ὀθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἡ κατάληξις **-ᾶν** τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, δεξομενᾶν, ἡ κατάληξις **-ω** τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῷ ποιλῶν ὅχλῳ, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἡ κατάληξις **-ως** (σπανιώτερον **-ος**) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων: μόσχως, χρησμώς, Γολγώς, τὼς λύκος.

ὅ δόποιος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γενόμενα· εἰς τὴν δέήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 - 27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδουλίου (1 - 6) δὲ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἀνευ ἀλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 - 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ φόματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικήν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν -μες (εἰμὲς = ἐσμέν, ὄμες = ὄμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατινικὴ -mus (amamus, legitimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν -ντι (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατινικὴ -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἡς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἡλακάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μαχροῦ α) εἶναι ὁ ἀναθιβασμὸς τοῦ τόπου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). "Αλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ἵποῖα ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οισα (ἀττ. -ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπτλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, παιᾶσδε.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

N O M E I S

BATTOΣ ΚΑΙ KORYΔΩΝ

(IV)

BATTOΣ

Εἰπέ μοι, ὁ Κορύδων, τίνος αἱ βόες ; ἢ ῥα Φιλώνδα ;

KORYΔΩΝ

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

BATTOΣ

Ἡ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις ;

KORYΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κὴμὲ φυλάσσει.

BATTOΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος δι βουκόλος ὅχετο χώραν ;

5

KORYΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας ; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὅχετο Μίλων.

BATTOΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν διφθαλμοῖσιν διπώπει ;

KORYΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

BATTOΣ

Κῦμ' ἔφαθ' ἀ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

KORYΔΩΝ

Κῷχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἰκατι τουτόθε μῆλα.

10

BATTOΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαι γ' αῦται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

ἢ Η μὰν δειλαῖαι γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

- 15 Τήγας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῷστία. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὅκα μέν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμαθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

- 20 Λεπτὸς μὲν χὼ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἴθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὅκκα θύωντι
τῷ "Ηρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γάρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἔς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὡς τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἀίδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἡράσσοι νίκας,
χάσσυριγξ εύρωντι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

- 30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοὶ νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εῦ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἄτε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ..οταῦον τὸ Λακίνιον, ἢπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὄγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὥρεος ἄγε πιάξας
τᾶς ὁπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναικες
μακρὸν ἀνάυσαν, χὼ βουκόλος ἐξεγέλασσεν.

35

ΒΑΤΤΟΣ

“Ω χαρίεσσ’ Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ’. ὅσον αἴγες ἔμιν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβης.
αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὃς με λελόγχει.

40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ’ αὔριον ἔσσετ’ ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ’ ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ’, δ Λέπαργος.

45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ’, ἀ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
ἥξω, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εὶ μὴ ἄπει τουτῷθεν. ἤδ’ αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ’ ἡς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὡς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαί μ’, ω Κορύδων, πòτι τῷ Διός· ἀ γὰρ ἄκανθα
ἄρμοι μ’ ὅδ’ ἐπάταξ’ ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
τάτρακτυλλίδες ἔντι. κακῶς ἀ πόρτις ὅλοιτο·
εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ δά γε λεύσσεις;

50

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

‘Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὅκχ’ ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὅρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

"Ενδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῦ φίλα, ώς χρόνῳ. ἐνδοι.

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἥνθεις. ὅρη δίφρον, Εὔνόα, αὐτῆς.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

"Εχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

"Ω τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὅχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντὰ κρηπῖδες, παντὰ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἀτρυτος· τὺ δ' ἐκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' δ πάρχορος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθάν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὅμες
10 ἀλλάλαις, πòτε ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικκῷ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ώς ποθορῆ τυ.
Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῆν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

’Απφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν — λέγομες δὲ πρόαν θην
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν —
ἡγθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

15

ΓΟΡΓΩ

Χώμδος ταύτῃ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλεῖδας·
ἐπταδράχμως κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκως ἔλαβ' ἔχθες, ἀπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
ἀλλ' ἵθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν "Αδωνιν" ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

20

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

’Εν ὅλβίῳ ὅλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

ΤΩν ἴδες, ᾧν εἴπαις καὶ ἴδοισά τυ τῷ μὴ ἴδόντι.

25

"Ἐρπειν ὥρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

’Αεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὔνόα, αἴρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δή, φέρε πτῆσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἄ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ δηράδ', ἀπληστε.
ἔγγει ὕδωρ. δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦε· ὄνοια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἄ κλιξ τᾶς μεγάλας πῆ λάρνακος; ὃδε φέρ' αὐτάν.

30

2

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
35 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ίστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυγὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτο κα εἴπαις.

τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
40 ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρὴ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὃ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἔξ ὃ ἐν ἀθανάτοις δ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἴοντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἀνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὄμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἀνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
ὅρθὸς ἀνέστα δ πυρρός· ἵδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εύνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καύτὰ συναγείρομαι ἥδη.

ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὅφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ὃ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

60

εὔμαρές;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἀ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἵσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' "Ηραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῦ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὔνόα, Εὔτυχίδος· πότεχ' αὕτα, μή τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἀμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχειν, Εὔνόα, ἀμῶν.
οἵμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἥδη
ἔσχισται, Γοργοῦ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μευ.

70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὸν μέν, ὄμως δὲ φυλαξεῦμαί.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

"Οχλως ἄθρως.

Ἄθευνθ' ὄσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
 75 ἅμμες περιστέλλων. χρηστῷ κοὶκτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὔνόα ἅμμιν ἄγ', ὡς δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ· «"Ἐνδοι πᾶσαι», δ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὔδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἀθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζωόγράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῶ, πρᾶτον ἵουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 δ τριφίλητος "Αδωνις, δ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὡς δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἀπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὕνθρωπος; τί δὲ τίν, εὶ κωτίλαι εἰμές;
 90 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμὲς ἀνωθεν,
 ὡς καὶ δ' Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτῶδες, δις ἅμῶν καρτερὸς εἴη,
 95 πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν "Αδωνιν ἀείδειν

ἀ τας Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις ἀοιδός,
ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ίάλεμον ἀρίστευσε.
φθεγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἥδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἀ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παιζοισ' Ἀφροδίτα,
οἴόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὁραι.
βάρδισται μακάρων Ὁραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.

100

105

Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὸν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναχε,
ἀ Βερενικείᾳ θυγάτηρ Ἐλένα είκυνα
Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

110

Πάρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πάρ δ' ἀπαλοὶ καπτοὶ πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει ἀλάβαστρα.
εἴδατά θ' ὅσσα γυναικες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρῳ,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῷ πετεηγὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεστι.

115

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
δέδμανθ· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
οἵοι ἀηδονιδῆες δεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὅζον ἀπ' ὅζω.
“Ω ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες,

120

125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὑπνω.
 ἀ Μιλατὶς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων
 «έστρωται αλίνα τῷδενιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ἵοδόπαχυς "Αδωνις.
 ὀκτώκαιιδεκέτης ἡ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός·
 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ γείλεα πυρρά.

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν κύτας χαιρέτω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσω φόροι εἴξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀιόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 135 στήθεσι φυινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεῦμεθ' ἀοιδᾶς.

"Ερπεις, ὃ φίλ' "Αδωνι, καὶ ἐνθάδε κείς 'Αχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὔτ' 'Αγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἥρως,
 οὔθ' "Εκτωρ, 'Εκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δεινοκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ "Αργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ὂλαθι νῦν, φίλ' "Αδωνι, καὶ ἐς νέον· εύθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἥγηθες, "Αδωνι, καί, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἥξεῖς.

ΓΟΡΓΩ

145 Πραξινόα, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἀ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὥρα ὅμως κείς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χῶνήρο ὅξος ἀπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, "Αδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η ΛΑΚΑΤΗ

(XXVIII)

Γλαύκας, ὡς φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάσιος
γύναιειν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
Θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλος ἀγλάσιαν,
ὅππα Κύπριδος Ἱρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ.
τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πᾶρ Δίος,
ὅππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἵδων κάντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἴμεροφώνων Ἱερον φύτον,
καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημέναν
δῶρον Νικίας εἰς δλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
σὺν τῷ πόλλᾳ μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
πόλλᾳ δ' οἶκα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' ἐυσφύρω.
οὔτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν
ὅπασσαί σε δόμοις, ἄμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
καὶ γάρ τοι πάτρις, ἀν ὠξ' Εφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγρχις ἀπαλάλκεμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
ὣς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
καὶ οἱ μνᾶστιν ἀει τῷ φιλαοίδῳ παρέχης ξένω.
κῆνο γάρ τις ἔρει τῷ ποιος ἵδων σ'. «⁷Η μεγάλα χάρις
δώρῳ σὺν δλίγῳ πάντα δὲ τίματα τὰ πᾶρ φίλων».

5

10

15

20

25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(VIII)

Δάφνιδι τῷ γαρίεντι συνάγνετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τώγ' ἡστην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.

5 πρᾶτος δ' ὅν ποτὶ Δάφνιν ἴδων ἀγόρευε Μενάλκας.
« Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆσ μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τι νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων ».
Τὸν δ' ἄρα χώ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
« Ποιμὴν εἰροπόκων δίων συρικτὰ Μενάλκα,
οὕποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων ».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὅν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἀεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἀεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὃ κεν ἄμιν ἄρκιον εἴη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θὲς ισομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ γαλεπὸς δὲ πατήρ μεν
χά μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

’Αλλὰ τί μάν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλέον ἔξεῖ δὲ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἀν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἵσον κάτω, ἵσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

”Η μάν τοι κὴγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἵσον κάτω, ἵσον ἄνωθεν·
πρώταν νιν συνέπαξ· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγὼ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

’Αλλὰ τίς ἀμμες κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ῷ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὥλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἀυσαν, ὁ δὲ αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἀειδόν, ὁ δὲ αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δὲ ὃν ἀειδεις λαχῶν ἴսκτὰ Μενάλκας,
εἴτε δὲ ἀμοιβαίνων ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἀρξατο πρᾶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

”Αγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἱ τι Μενάλκας

πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς φῆσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἐνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· καὶν τι Μενάλκας
40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι.

Ταῦτα μὲν διν δι' ἀμοιβαίων οἱ παιδεῖς ἀεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ὡδὰν οὔτως ἐξῆρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φείδευ τᾶν στερίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐών πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

65 ΖΩ Λάμπουρε κύον, οὔτω βαθὺς ὑπνος ἔχει τυ;
οὐ γρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὑμμεις ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὕτι καμεῖσθ', ὅκκα πάλιν ἀδε φύηται.

70 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι
ώς τὸ μὲν ὕρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΛΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἀντρω σύνοφρους κόρα ἔχθες ἰδοῦσα
τὰς δαμάλας παρελάντα καλὸν καλὸν ἥμεν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπὸ πικρὸν ἐν' αὐτῷ,
75 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἰρπον.

‘Αδεῖ’ ἀ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ’ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

80 Τῷ δρυτὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τῷ μαλίδι μᾶλα,
τῷ βοῖ δὲ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἱ βόες αὐταί.

“Ως οἱ παῖδες ἀεισαν, ὁ δὲ αἰπόλος ὥδ' ἀγόρευεν·
 «‘Αδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνη, φωνά·
 κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γάρ ἀείδων.
 αἱ δέ τι λῆσ με καὶ αὐτὸν ἄμ’ αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἴγα,
 ὅτις ὑπέρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ».

85

‘Ως μὲν ὁ παῖς ἔχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ’ ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἀλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
 ὕπερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ’ ἀκάχοιτο.
 κὴκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἀκρηβοῖς ἐὼν ἔτι Ναΐδη γῆμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τύ δ' ḥρδᾶς ḥρχεο πρᾶτος,
ἀδᾶς ḥρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως.
χοὶ μὲν ἀμῷ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὸν δὲ τὸ βουκολιάζευ
ἐκ τόθεν, ἀλλοθε δ' αὗτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

‘Αδὺ μὲν ἀ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χάρβως,
ἀδὺ δὲ χάριγξ χώροιος, ἀδὺ δὲ κήργων.
ἔστι δέ μοι παρ’ ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν κολὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσσας
λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἀεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήργω καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν δύνείρω
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὅις, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ῶν μοι πρὸς κεφαλῆ καὶ πρὸς ποσὶ κώεα κεῖται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖται
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσσον ὥραν
χείματος ἡ νωδὸς καρύων ἀμύλοι παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
αὐτοφυῆ (τὰν οὐδ' ἂν ἵσως μωμάσατο τέκτων),
τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὅστρακον, ὡς κρέας αὐτὸς
σιτήθην πέτραισιν ἐν 'Υκκαρίαισι δοκεύσας,
πέντε ταμῶν πέντε' οὕσιν· δ' δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὄδας,
τάς ποκ' ἔγώ τήνοισι παρὸν ἄκουσα νομεῦσι,
μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυργόνα φύσω.
τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμαχι δὲ μύρμαξ,
ἱρηκες δ' Ἱρηξιν, ἐμὸν δ' ἀ Μοῖσα καὶ ὄδα.
τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμοις. οὔτε γάρ ὑπνος
οὔτ' ἔχαρ ἔξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἀνθεα· τόσον ἐμὸν Μοῖσαι φίλαι· οὓς γάρ ὁρεῦντι
γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι πιοτῷ δαλήσατο Κέρκα.

Α Λ Ι Ε Ι Σ

(XXI)

‘Α πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἔγείρει,
αύτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γάρ εὔδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κἄν διάγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὑπνον
5 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

’Ιχθύος ἀγγευτῆρες δόμως δύο κεῖντο γέροντες
στρωσάμενοι βρύον αὖν ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ πάρ φυλλίνῳ· ἔγγυθι δ’ αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τὰς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τάγκιστρα, τὰ φυκιέντα δέλητα,
δόρμιαι κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ’ ἐπ’ ἐρείσμασι λέμβοις·
νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εῖματα, πῖλοι.
οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν δὲ πᾶς πόρος, οὗτος δὲ πλοῦτος.
οὐ κλεῖδ’, οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύνα· πάντα περισσά,
15 πάντ’ ἐδόκει τήνοις· ἀλλὰ πενία σφας ἐτήρει..
οὐδεὶς δ’ ἐν μέσσῳ γείτων πέλεν· ἀλλὰ παρ’ αὐτὰν
θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Κούπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δὲ ἀλιεῖς ἥγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὑπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἥρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ’, ὡς φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τάματα μακρὰ φέρει Ζεύς.

ἥδη μυρί' ἐσεῖδον ὅνείρατα, κούδέπω ἀώς.
μὴ λαθόμαν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

25

ΕΤΑΙΡΟΣ

’Αλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ δὲ καιρός,
’Ασφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἀ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

”Αρ' ἐμαθεῖς κρίνειν ποκ' ἐνύπνια ; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῷμῷ φαντάσματος ἥμεν ἄμοιρον.
ώς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείρατα πάντα μερίζευ.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὁνειροκρίτας, δὲ διδάσκαλός ἐστι παρ' ἦνοῦς».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι — τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων,
ἀλλ' ὅνος ἐν δάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείᾳ ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

30

ΕΤΑΙΡΟΣ

”Αγε δή, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῷ μάνυσον ἐταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ώς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοιστιν
— οὐκ ἦν μάλι πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δὲ ἐδόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμω δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγρων.
χῶ μὲν τῷγκιστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα,
τὸν κάλαμον δὲ ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὗρον ἀγῶνα·

40

45

πῶς ἀν ἔλω μέγαν ἵχθυν ἀφαυροτέροισι σιδάροις ;
 εἴθ' ὑπομιμάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἥνυσα δ' ὅν τὸν ἀεθλὸν, ἀνείλκυσα χρύσεον ἵχθυν,
 παντῷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἵχθυς
 50 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγών ἐκ τῶγκιστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκιστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
 ὕμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπέρ πελάγους πόδα θεῦναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτα με καξήγειρε· τὸ δ', ὃ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὕμοσας· οὐδὲ γὰρ ἵχθυν
 χρύσεον, ὡς ἴδες, εὔρες, ἵσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὅψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἵχθυν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κἀπὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΛΗΝΑΙ ΤΗ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ίνω κΑύτονός χά μαλοπάραυος Ἀγαύα
 τρεῖς θιάσωας ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐται ἐοῖσαι.
 χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν ἀεὶ ζώοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γῆς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς,
 τῶς τρεῖς τῷ Σεμέλᾳ, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
 Ιερὰ δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὔτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.

Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἀπὸ πάντ' ἐθεώρει,
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.

Αύτονός πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἴδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄρκια Βάκχω,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὅρέοντι βέβηλοι.

μαίνετο μέν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺν καὶ ἄλλαι.

Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἱ δ' ἐδίωκον,
 πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐς ἵγνυν ἐρύσαισαι.

Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;»

Αύτονός τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι».

Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.

Ίνω δ' ἐξέρρηξε σὺν ὀμοπλάτᾳ μέγαν ὕμον
 λᾶξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα; καὶ Αύτονός εἰθυμὸς ωντός·

5

10

15

20

3

αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναικες.
 25 ές Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἷματι πᾶσαι,
 έξ ὅρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆ φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλοις ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἦ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὅρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
 Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδής Σεμέλα καὶ ἀδελφεῖς αὐτᾶς
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναι,
 αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὁρίναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ ΤΗ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

('Απόσπασμα: ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μαρίνος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος; οὐχ ἀδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὗ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν Ἱεροὺς ὑποφήτας,
ὅφρα καὶ εἰν 'Αίδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης,
μηδ' ἀκλεής μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ 'Αχέροντος,
ώσει τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.

Πολλοὶ 'Αντιόχοι δόμοις καὶ ἀνακτος 'Αλεύα
ἀρμαλιήν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἔμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἀμ' πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἕκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἄλλ' οὕ σφιν τῶν ἥδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἔξεκένωσαν·
θυμὸν ἐς εύρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὅλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,

εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
 45 βάρβιτον ἐξ πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς
 ὅπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἱ σφισιν ἐξ Ἱερῶν στεφανηφόροι ἥλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἀν ἀριστῆς Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροιῆς Κύκνον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὑμηνσαν ἀοιδοί;
 οὐδ' Ὁδυσεὺς ἐκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους 'Αΐδαν τ' εἰς ἐσχατον ἐλθὼν
 ζωός, καὶ σπήλαιον γυγγα φυγῶν δλοοῖο Κύκλωπος,
 δηναιὸν κλέος ἐσχεν, ἐσιγάθη δ' ἀν ὑφορβὸς
 55 Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἕργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὄνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

'Εκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡρόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διαιειδέι πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείη βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 65 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἴη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἴμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νοεμένης, 8 = Βουκολιαστοί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συράχσουαι ἡ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἡ Τέρων (ἀπόστ. «Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι»), 21 = Ἀλιεῖς, 26 = Λῆναι ἡ Βάκχαι, 28 = Ἡλακάτη.

ά, ἀττ.* ἥ.

ἀγάγετο, ἀττ. ἡγάγετο· Ζεὺς ἀγάγεθ' "Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον.
Βλ. "Ἡρα.

Ἄγανα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.
ἄγκος, τό, δρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἥδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ δργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος: ἐν 21, 47 τὸ καλαχίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτήρος κυνηγός: ἵχθυος ἀγρ. ἀλιέυς.

ἄδε, ἀττ. ἥδε ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ Ιδια.

ἄδοιμι εὔκτ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδυς, ἀττ. ἥδυς: ἄδυ τι 8, 82 πολὺ γλυκόν.

"Αδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ "Αδωνις.

ἀδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀδώνιδος.

"Αδωνις, ιδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἐλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου καλλους. Τὸν ἡγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ "Αρης ἔγινοτο πῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. 'Ο Ζεύς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ "Αδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὥφειλε νὰ μένῃ ἐν τῷ "Άδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἥτις ἐπίσης ἡγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμήν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* "Οπου σημειοῦται ἀττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἀν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἡ δομήρικός, τοῦτο δηλοῦται βητῶς.

ἀεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἀει αἰολ., ἀττ. ἀεί.

ἀείδεν, ἀττ. ἀδειν.

ἀεξομέναν, ἀττ. αὐξομένων (θηλ.) ἐν 15, 121 ἡ σύντ. : πειρώμενοι
ἀεξ. πτερύγων.

ἀεργὸς ἀεργος, ἀργός: ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ 15, 26 ὁ νοῦς: οἱ ἀεργοὶ
εἶναι ως νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτήν· ἐγὼ δύμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ
πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. ἀηδονιδῆες, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

Ἀθανάα, Ἀθαναία, ἡ Ἀθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ως
ἔργάνη.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἀθρως, ἀττ. ἀθρός.

αἱ, ἀττ. εἱ· αἴπερ, ἀττ. εἴπερ.

αἰγίπυρος, δ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48: οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ως κλέπται καὶ λω-
ποδύται.

αἱθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός: διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 27 βλ. νῆμα.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος: αἰόλα φωνέω φίδω τεχνηέντως,
συνθέτω ὠραῖα ποιήματα· πρβλ. αἰόλοφωνος ἀηδών.

αἰπεινὸς ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἰγάς, εῖμαι αἰπόλος· ἀμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῷ θὰ
βόσκω τὰς αἰγάς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἐλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἀττ. αἴς.

αἰτήμεθα αἰολ., ἀττ. αἰτούμεθα.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἡφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας
ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη.

αἰών, δύμηρ. ἡών, ἀττ. ἡών, ἀκτή· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) πτύουσι, δηλ.
ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εύκτ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ ἄχομαι, ἄχνυμαι, λυποῦμαι, θλίβομαι
στενοχωροῦμαι· ἀκάχοιτό κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

δταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπῃ τοὺς γονεῖς τῆς.
ἄκιρος - ἄκιρα - ἄκιρον αἰολ., νωθρός.

ἄκρηβος (ἥβη) πολὺ νέος.

ἀλάρβαστρον μυροδοχεῖον.

ἀλακάτα, ἀττ. ἡλακάτη, ρόκα.

ἀλάομαι περιπλανῶμαι.

ἀλέγω φροντίζω, ἔνδιαφέρομαι.

ἀλέματος, ἀττ. ἡλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόγτος· ὃ ταῖς ἀλεμάτω
ψυχᾶς 15, 4 ὃ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.

’Αλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ^{τοῦ} ποιητοῦ Σιμωνίδου.

ἀλίβατος, ἀττ. ἡλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.

ἄλλαι αἱ ἄλλαι.

ἄλλοκα ἄλλοτε.

’Αλφεός, ’Αλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν ’Αλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ
μετάσχουν τῶν ἀγώνων.

ἀμ 16, 38 ἀνὰ (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).

ἀμὰ ἡμετέρα.

ἀμᾶς ὅμοι.

ἀμαλδύνω ἔξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.

’Αμαρυλλὶς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.

ἀμέργω δρέπω, κόπτω.

ἀμέων, ἀττ. ἡμῶν.

ἀμμε αἰολ., ἀττ. ἡμᾶς.. ἀμμιν αἰολ., ἀττ. ἡμῖν.

ἀμναστος λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἡ σύντ. : ἀμναστοι ἔκειντο (ἄν),
εἰ μὴ θῆκε...

ἀμοιβαῖος : ἀμοιβαία ἀοιδά, ἀμοιβαία φδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
πων ἐναλλάξ φδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.

ἀμοιλγεὺς (ἀμέλγω) καρδάρα.

ἀμπέχονον λεπτὸν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) θερί-
στριον.

ἀμυλος, ὁ, (καὶ ἀμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἵσως
σημείνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθεες 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὡστε νὰ σχηματίσῃ ὡσαίας πτυχάς).

Αμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἀν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἄναβος ὁ οὔπω ἔφηβος, 12 - 15 ἔτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀόρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάνυτος, ἀττ. ἀνήνυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογευμάτιστος.

ἀναύω (ἀνά αὐω) ἀόρ. ἀνάσα, φωνάζω δυνατά.

ἀνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγὸς*) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητῆς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δῆλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἐκφρασίς οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὅρθη, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν δμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἥλιου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. 'Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἀξῶ, ἀττ. ἀξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἀορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγρας (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἔσβησες»· δόσσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὖσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθεμένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀόρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστῶτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὁμαλίζω, ἴσαζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ῥίγλας » ἢ «κόφτρας »). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὁμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή)· δέχων κενὴν τὴν χοίνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἢν θὰ θέσουν ἡ δχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μή μοι κενεὰν (ἐνν. χοίνικα) ἀπομάξῃς 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκρων περιφρόνησιν (=οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω;»). πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψης τὸ νερό ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπρίξ σφικτάχ, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπᾶς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἀττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἄρμαλιὴ σιτηρέσιον, ὥρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοι ἄρτι, πρὸ δλίγου, «νά, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (**α**), ἀττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἀσφαλίων ἀλιεύς τις.

ἀσφρόδελος 26, 4: ἀσφρόδελος ὁ ὑπὲρ γῆς εἴναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν "Ἄδη, ὅπου ὁ ἀσφρόδελος λειμῶν.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, περιθάλπω.

ἀτρακτυλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σγῆμα ἀτράκτου· ἕσως τὸ σημερινὸν «σταυρογάλθι».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλὰ 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αῦσος ξηρός.

αῦτα 15, 67 σύ.

αύτά 21, 2 μόνη αύτή οὖσα.

αύτοένει, ὅμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αύτονός θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αύτὸς 15, 84, ἐνν. ὁ "Αδωνις.

αύτοφυής φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αύσω, μέλλ. ἀύσω, ἀδρ. ἄνσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρός ἀδύνατος: 21, 49 τὸ ἀγκιστρον (σίδαιροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. 'Ο νοῦς: καὶ ὅταν ἔλθης τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὔρης χαίροντας.

'Αχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου: 15,86 ὁ "Αδωνις ἐφιλεῖτο εἰς τὸν 'Αχέροντα, δηλ. εἰς τὸν "Αδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχήν πένης: ἀχήν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἀῶθεν, ὅμηρ. ἥῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῷ πρωί.

ἀώς, ὅμηρ. ἥώς, ἀττ. ἔως, αὔγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω: βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου. βᾶμες, ἀττ. βᾶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὅργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰσθάνεις β. ἄδων ὡραῖα ἄσματα μὲ συνοδείσαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήνιος καὶ βαρύμηνις, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὅργην) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ «διαβοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρως, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερείνικα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαρέφλου καὶ τῆς Ἀρσιγόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζον ἐν 15, 76 σπρῶχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη: βίην καὶ κάρτος (ὅμηρικὸν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω: βεβλαμένος φιλοκερδείη μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εῖμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἔσμα· ἡ ὡδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (Εἰδ. 8) καὶ ἄλλοτε οὐχὶ (Εἰδ. 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἔσματων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εῖμαι βαρύς, ἀφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὅποίου ἐστόλισαν τὰς σκιάδας, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρύον εἴδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἀττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 28 βλ. νῆμα.

γᾶμεν, ἀττ. ἔγημεν.

γαρύομαι, ἀττ. γηρύομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατήρ τοῦ Αἴγανος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρῳδός, ἶσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἀττ. γλαυκῆς, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἀττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 28 ὄπως τὸ ἥθελες· εἰς τοῦτο ἡ Πραξινόν ἀπαντᾷ: τοῦτο καὶ εἴπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ.

ώς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρείδω.

Γολγοί πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ.

Γολγώς.

Γοργοῖ αἱτητ. τοῦ Γοργώ.

γράμματα 15, 81, στολίδια (πλουμιά) ἐνυφασμένα.

γράφω, 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἀθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἀττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἀττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. δαμαλᾶν.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ Ζεύς· οἱ Δᾶν ὅχι μᾶς τὸν Δία.

δεδαημένος δαήμων, μαθών, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, ἀττ. δέδμηνται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδο-
μῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, ἀττ. δέδοικα.

δειλός ἐν 16, 43 δυστυχής, ἐλεεινός.

δέλητα, ἀττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα· κατὰ τὸν ποιη-
τὴν Ὁππιανὸν ('Αλιευτ. III 414 κ.έ.) διὰ τὴν ἀλιείαν σαλπῶν μετε-
χειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ δποῖα οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώ-
γουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ νίοι καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ δποίου
ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν δὲ κατακλυσμός.

δηναιός μακροχρόνιος.

δηράς, ἥ, ἀττ. δειράς, ῥάχις σειρᾶς δρέων. μὴ δηράδ', ἀπληστε 15, 30
μηδὲ μοῦ δίδης «ἔνα βουνό» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), ἀχόρταγη
(σπατάλη).

διαιειδής διαφανής, διαυγής: ἵδατι διαιειδέι νίζειν θολερὰν πλύνθον
16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἦών).
πρβλ. τὸ ἥμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἀν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου»,
λαμβάνω στάσιν, ἵνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με, 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ'
ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν 'Αλιέων.

Διωναία εἶναι ἡ 'Αφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραρυλάττω, παραμονεύω: ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεύω τὸ
αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν ἐν 'Υκκαρίαισι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας καὶ
ἀέργω.

Δράκανον ὅνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῷ καὶ 'Ικαρίᾳ· ἀγνωστον ποῖον ἐν-
νοεῖ δὲ ποιητὴς (26, 33). 'Η μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος
οὗσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὅλῳ του τῷ θείῳ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ λστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἔξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς, ἀλλ’ ὁ κεραυνός του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὸς νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἔξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησκαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (κάτθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγονίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωσρίσδεν, ἀττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἀττ. ἔβησαν ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἐπρεπε.

ἔβολλόμαν αἰολ., ἀττ. ἔβουλόμην (καὶ ἥβ.).

ἔγειρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἔγκαναχάομαι ποιῶ καναχήν, θόρυβον· ἔγκ. κόχλῳ ἡγῶ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἔδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σογά, δηλ. ὀφέλιμα, φάρμακα).

ἔδωδά, ἀττ. ἔδωδή ἔδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἔθέλωντι, ἀττ. ἔθέλωσι.

εἰδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὔκτ. ἀορ. τοῦ εἰκάζω.

εἴκατι εἴκοσι.

εἴμα ἔνδυμα.

εἴμετς, ἀττ. ἔσμετρ ἐν καλῷ είμετς 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός: ἐπ’ εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διός αἰγιόχω τιμάν ἔχει αἰετὸς ὅρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἔκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλέως τῶν πτηνῶν ἀετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἴμαι ἀγνὸς (εὐαγῆς) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 53 προθύμως.

ἔκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὅλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναῖω κυταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεῦντι ἀπαντα 15,
87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 9, 74 ἀπεκρίθην.

ἐλαιον 4,7 ἐννοεῖ τὸ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπίς: ἐλπὶς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ
ὅνειρόν σου.

ἐμίν, ἀττ. ἐμοί.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτώνιον
(15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὄμους καὶ τὰ πλάγια μὲ
περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ περονατρὶς
(15, 21).

ἐν: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκον θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινοῦμαι· βλ. ἔτνμος.

ἐνδοι ἐνδον· ἐνδοι πᾶσαι 15, 77 βλ. ννός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἐνεκα.

ἐντί, ἀττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9,34 τὸ ἀπροσόπτως ἐρχό-
μενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιοῖσα
26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἀττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων·
νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς δποίας (δηλ. τῶν
ὄποιων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς
τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξια, ἀττ. ἐπήξω, κατεσκεύασας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος
τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στὰ δέκα »· ὁ νοῦς: ὁ ἀσεβῆς, καὶ ἀνήλι-
κος ἀν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια δέξω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν
προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνυτος μέρος.

ἐπιμωματός μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι δρμητικὸς (ώς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὅπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἀττ. ἔρανη (ἀρσ. ἔρανός), ἔρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή· ἐργατίνας, ἀττ. -ῆς, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἐργον : ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά»· ἡ Γοργὼ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῇ, διὰ νὰ πλύνῃ καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὄποιον εἶναι ἀπαν δύπος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγέρω· ἐρέθω αὐδὰν 21, 21 προκαλῶ δμιλίαν.

ἐρει αἰολ., ἀττ. ἔρει.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὄποιαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἐριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἡ ὑφαίνουσα).

ἐρινὸς ἀγριόσυκον, «δρόνος»· πάντες ἐρινοί (μεταφορ.) 15, 20 ὅλοι ἐλεεινοί, καθάρματα.

ἐριφος, ἡ, αἴξ.

ἐρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἐρπετὰ 15, 118 ζῷα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἴπτάμενα.

ἐρρ(α) αἰολ., ἔρια: ἔρρος ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις 28, 10 ἔρια θὰ ἐργασθῆσις («θὰ γνέσης») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

Ἐρυξ, δ, δρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὄποιου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13 : ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὅψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἔς : ἔς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός: ἐσθλὸς ἀκούων 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἐσσαν αἰολ., ἀττ. οὖσαν:

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἔστακαντι (ἀττ. ἔστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ'

ένδινευντι (ἀπτ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθιναὶ (ζωνταναὶ) ποὺ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις τῶν.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγῆς, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ δόλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραιαν ἥλακάτην τῆς μεταξύ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισῳ).

εὐδαίμων: εἴ τι γέροιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό ».

εὐθυμεύσαις, ἀπτ. εὐθυμούσαις 15, 143: ὁ. "Αδωνις ἤλθεν εἰς τὰς γυναικας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προύξενησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὔμαιος δὲ ἐκ τῆς Ὁδυσσείας γνωστὸς συβάτης.

εὐμαρής εὐκολος.

Εύνόᾳ ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

εύρως, δὲ, μοῦγλα.

Εύτυχις ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὰ 'Αδώνια.

εὐφάμιως, ἀπτ. εὐφήμιως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφίημι ἀφήνω τινὰ ἐλευθερὸν νὰ μεταβῇ που· ἐν 9,3 δὲ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάνιν νὰ ἀρήσουν ἐλευθέρους τοὺς μάσγους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας τῶν, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὅποιαι δὲν ἐγένησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποιητός, θελητικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἡς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἡ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀσματος, ἐν τῷ ὄποιφ Θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τούλαχιστον τόσον ὥραια, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ζέω βρέζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς νίδος τῆς Πραξινόης.

ἡ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικαὶ ἀρχικῶς ἐσήμαντεν ἔτσι. ἡ μάρ 4, 14 πράγματι· ἡ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἡ δα 4, 1 μήπως.

ῆδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἡδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἀρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βιῶν, προβάτων κλπ.).

ῆμεν, ἀττ. εἶναι.

ἢν 8, 26 ίδού.

ῆνθιον, εις, ε (ἐνθεῖν, ἐνθών κλπ.), ἀττ. ἥλθον κλπ.

ῆξω, ἀττ. ἥξω.

ἥπειρώτας (= στεριανὸς) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰγθὺς ὃς ἔξαγθεὶς εἰς τὴν ἔηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

“Ηρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν δὲ Βάττος, διότι ἡτο ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν· ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ^ο· “*Hegar* 15, 64 πᾶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν “Ηραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν ακόκυνγος εἰς τὰ γόνατα τῆς “Ηρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ “Ηρα ἦσθιν θητὴ οἰκτὸν πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνη σύζυγός του.

ἥράσσαο ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (= ἔρῳ) ἀγαπᾶ, ποθῶ.

ἢς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἥστην γ' πρόσ. δυϊκ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἥών ἀκτή· ἐπ' ἥσιν κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαιειδής).

θαητός, ἴων. θηητός, ἀττ. θεατὸς θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσεισ(α) αἰολ., θαρροῦσσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θᾶσσαι, ἀττ. θέασσαι· θασσμέναι ἀττ. θεασσμέναι.

θερίστριον λεπτὸν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἴδος σημερινῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸν μὲ τὸ ἀμπέχοντο (15, 21 καὶ 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κλπ. 15, 145: αὐτὸς τὸ «θηλυκὸ» ἡ (ἀοιδὸς) εἶναι ἔνα πλάσμα (χρῆμά τι) πολὺ ίκανόν.

θὴν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ'(α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόγωρος, ἡτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κειμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῦλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἀττ. θύωσι.

ἰάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε, 15, 98

ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ἀοιδὸς ἰαλέμου.

Ιάων, ἀττ. *Iaw.* *Iāwōn* ἀνὴρ 16, 57 δ "Ομηρος· αἱ ἀοιδαὶ αὐτοῦ ὄνται, ὡφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσέα, τὸν Εὔμαιον κλπ.

ἰγνύα, ἡ, τὸ ὅπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάχχαι ἀνεσήκωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἴγνυάς καὶ ἐσχηματίσαν οὕτως ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἔκεινου, τὸ διποῖον ἐπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν *"Αδωνιν.*

Ιδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδεις 15, 25, ἀττ. εἰδεῖς, βλ. ὤν...

ἴερος αἰολ., ἀττ. ιερός. 28, 7 δ Νικίας ἦτο ιερὸν φυτὸν τῶν *Xαρίτων* ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἔλεως, εὔμενής.

ἴλεός, δ, «τρύπα», «φωλιά».

ἴμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικήν.

Ίνω θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἴουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· καταβάλλω πρᾶτον *i.* 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ δημηρ., ἀττ. ιέραξ.

ἴρον αἰολ., ιερόν, ναός: 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ιερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο χλωρὸν ὑπ' ἀπάλῳ καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἀττ. ίσασι.

ἴσατι, ἀττ. οἰδε: 15, 146 : ἡ ἀοιδὸς εἶναι εὔτυχής, διότι γνωρίζει τόσα πράγματα.

ἴσομάτωρ ίσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσας: ίσα δ ἦν ψεύδεσιν δψις 21, 64 τὸ δνειρόν σου ἦτο ίσον μὲ τὰ ψεύδη, δλως ψευδές.

ἴστος ἀργαλείνος: πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ίστω; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοίχισεν, ἔως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὄφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὄφασμα ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἴνκτὰ (δνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἐκθλ. κ'), δύμηρ. κε(ν), ἀττ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.
καθαρὸς (λειμῶν) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζειν, ἀττ. καθίζουν.

κακός: κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὸς νὰ σου δώσω κακὸν τέλος, νὰ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὴν Γοργὼ καὶ εἰς τὴν Πραξινόγην.

καλός: ἐν καλῷ εἰμὲς (ἀττ. ἐσμὲν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κουράζομαι, ἔξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὗτι καμεῖσθε 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· δι βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ δι φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κινδυνός νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον· κάμνω βωμὸν 26, 5 ἰδρύω βωμόν.

κᾶποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραχινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλκαλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐγ ταλαρίσκοις ἀργυρέοις) κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαινυματι κατατρώγω.

καταπτυχής ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 δι Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει· οἱ βουκόλοι (χῶροι βουκόλοις), ἥδει καλῶς.

Κήιος (= Κεῖος, ἐκ Κέω) **ἀοιδὸς** δι ποιητὴς Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.).

κῆκ καὶ ἐκ· κῆκ τούτῳ 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις καὶ ἐκθλ.) = κῆμέ, ἀττ. κάμέ.

κῆν καὶ ἐν.

κῆνος, διωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς· κῆς ὥρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα πρβλ. τὸ ἡμέτερον « καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα ».

κινεῦ, ἀττ. κινοῦ.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὁδυσσείας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονὴ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὅποιαι ἀποκτηνώνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἀττ. κίστη, κιβώτιον πλεκτόν.

κλάξις κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιντρον, κλίνη.

κνύζα (καὶ κόνυζα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· μή κνώσσων 21, 65 « στὸν ξύπνο σου ».

κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναικεῖς λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιᾶσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ σφρόδα, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαρία.

κομάω (κομόωντι, ἀττ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἀττ. κόπτουσα..

Κορίνθιαι 15, 91 : τὰς Συρακούσας ἵδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Αρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἤσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοὺς προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα» ἐλέγετο καὶ λαγωβόλον.

κοσμῶ : κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 δργανώνει κάτι ὠραῖον.

κόχλος, ὁ, μέγας κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος, τῆς ἐν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννῶνος.

κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἀττ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἀρχοντος.

κρηπὶς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα» παντὶ κρηπὶδες 15, 6 παντὶ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : κρίνω ἐνύπνια ἔξηγῷ ὄνειρα πρβλ. ὄνειροκρίτης.

κροτῶ : ἐξ ἀπάτας κεχροτημένοι 15, 59 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶτες «ἀπὸ τὴν κορφὴν ὡς τὰ νύχια».

Κύκνοις υἱὸς τοῦ Ησειδόνος: ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως: ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἐπη, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ κροιῆς, ποιὸν λευκὸς ὡς αἱ γυναικεῖς.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάδες, - ἀδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύνα· κυνάδες (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσῆς θρασύς, ἀναιδῆς ὡς κύων.

κύρτος, ὁ, καλάθι τοῦ ψυρρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».

κῶας, τό, πληθ. κώεα, δέρμα προβάτου.

κώμυς, - υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιά») γόρτου.

κῶρος, ὁμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 120 οἱ "Ἐρωτες ἥσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφὴν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, «γχλίτσα»· ἐλέγετο καὶ κορύνα.

λάζευ προστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25: μὴ λαθόμαν; «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου;»

λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς "Ηρας.

λαλεῦμες, ἀττ. λαλοῦμεν.

λάμπουρος ὅνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν δῆλον ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὅμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

λαμπριάδας 4, 21: ἄγνωστον ἂν ᾧτο ἐπώνυμος ἥρως δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὄποιον δὲ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὺς τῷ Λαμπριάδᾳ εἴθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἴθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἴσχυνδον ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασέλλα».

λάσδεο προσταχτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δῆλο. καὶ τὴν ἴδικήν σου, τὴν ὄποίαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ' (**α**) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχών 8, 30 κληρωθεὶς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῷ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ λαγχάνω.

λέμβος ἀρσ.

λέπαργος ὅνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, «Τρυγόνης».

λῆναι = Βάκχαι (δὲ ἵδε).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικὸς, θρηγητικός.

λιψ δ ΝΔ ἄνεμος, δ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἴτιατ. πληθ., λυγράς, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστῆς 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθά, ἡ εύτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ μάτηρ, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ὅρτος.

μακέλα, ἀττ. μακέλη, «τσάπα»· καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δὶς καὶ κέλλω = ὠθῶ), ἡτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἡ μάκελλα εἶχε μόνον ἕνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλίς μηλέα.

μᾶλον, α' δόμηρ. μῆλον πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (μαλός = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἀττ. μῆν· καὶ μὰν 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι δ Διόνυσος ὡς ἔμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι»· δ νοῦς: ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὀνείρῳ ἀκόμη ἀν διχύς, δ ὅποιος «έτσιμπησε», εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω ἀττ. μηνύω, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ἐνν. τὰ ὅποια εἶδες εἰς τὸν ὑπόνοιο σου.

μάτηρ 26, 20 ἡ Ἀγαύη.

μειλίσσω περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τάς ιερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν μελίσσας, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. 'Εν 15, 94 ἡ Πραξινόη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὔχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μὴ φύῃ εὐκτ.). ἀνθρωπος, δ ὅποῖος νὰ γίνη κύριος των πλὴν ἐνὸς (τοῦ συζύγου ἐκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτάς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλῆς.

μερίζειν, ἀττ. μερίζουν ἐν 21, 31 δ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὀνείρων του, δπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγγος.

μικκός μικρός.

Μιλατίς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἥκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (κλίνα ἀμά = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητής τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἀκερως, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ 15,36 σύντ: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο μνᾶν καθαρῶ ἀργυρίω.

μνάσης, ἀττ. μνήσης (τοῦ μιμηήσκω).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδία, «μπαμπούλας». μορμὼ ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, δστις ἥθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, μουσίζω; ἀδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., μυκητῶν μυκωμένων.

μύρομαι θρηνῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέμφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἀττ. *Nῆις*, νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἀττ. *nήσου*.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθῆτ. πρκμ. τοῦ νάσσω συσσωρεύω.

νένιμμαι: 15, 32 βλ. δοκοῖς.

νεόδρεπτος: ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὓς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, ρυάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπτος ἀνυπόδητος.

νῆμα 15, 27: τὸ ἔχρησιμοποίει ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἔργόχειρόν της· ἡ

Πραξινόη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εύνόην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῇ ἐπάνω του ἡ γαλῆ, ὅπως ἔγινεν ὅλην φοράν.

νικασεῖν, ἀττ. *νικήσειν* ἐν 8, 7, ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν ($\tau\upsilon = \sigma\epsilon$, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ δσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ιατρὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἡ ποτάσσα· μετ' ἑλαίου συμπεφυρμένον ἔχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος: 15, 77: κατά τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἥθελον νὰ εἰσελθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλάξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «Ἶνδοι πᾶσαι» μέσα εἶναι δῆλαι (δσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἡ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομιμάσκω.

νωδὸς ὁ ἐστερημένος δύδοντων· βλ. ὕρα.

ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὅ, ἀττ. δς (15, 86).

ὄζος, ὁ κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., ἀττ. οἱ (προσωπ. ἀντων.).

οίκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριός· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124, τὸν Γανυμήδην.

ὅις, ἀττ. οῖς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἀττ. οἰσομεν.

ὅκα, ἀττ. ὅτε.

ὅκα, ἀττ. ὅτε.

ὅκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὅκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὅκα + κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὅτε + ἄν).

ὅκοῖος, ἀττ. δόποῖος· ὅκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένυμμαι 15, 32· ὁ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὅχι ὅπως ζῆθελα.

ὅλβιος πλούσιος· ἐν ὅλβιῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὅλβιου.

ὅλοφυγγών, ἡ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατά τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλώσσαν οἱ κατακρατοῦντες τι, τὸ δόποῖον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάρφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ διὰ τὴν ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντες τι (μήπω φύσω ὅλοφυγγόνα).

ὅλοχος αἰολ., ἀλλοχος, σύζυγος· ὅλ. Νικιά (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

ὅμαλός: δμαλοὶ ἀλλάλοις 15, 50 «ὅλοι ἔνα κόψιμο».

ὅμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὅμαρτέω 8,64 πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125: ποίμναις συνειπόμην.

ὅμῶς ὅμοι.

ὅνασις, ἀττ. ὅνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὅνασις ἡ γεν. πλούτουν καὶ ἡ δοτ. φρονέουσιν.

ὅνειρον 9, 16 : ἐν ὅνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὅνιναμαι ὠφελοῦμαι· ὠνάθην 15, 55, ἀττ. ὠνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὅνομαι ψέγω, μέμφομαι.

ὅπαζω δίδω, προσφέρω· ὅπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀορίστου· ὅπασσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀόρ.

ὅπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὅπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὅππα αἰολ., ὅπου..

ὅππως αἰολ., ὅπως.

ὅπώπει δωρ. πρκμ. τοῦ ὁρῶ.

ὅργια μυστήρια: ἐν 26, 13 ἡ Αὔτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάροαξε) τὰ
ὅργια, δηλ. τὰ εἰδη (βωμούς καὶ ιερὰ σκεύη) τῆς μυστικῆς βασχι-
κῆς ιεροτελεστίας.

ὅρέγομαι (ἐπὶ ἵχθυος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὅρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὅρεῦντι**, ἀττ. ὁρῶσι.

ὅρη, ἀττ. ὅρη δίφρον αὐτῷ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε)
ἔνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὅρινω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὅρμια ἀρμίδι, πετονιά.

ὅρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὅς αἰολ., ἀττ. ὅς.

ὅσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὕθαρ,-ατος, τό, μαστός.

ὅχλοις: πολλῶ ὅχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλῆθος.

ὅψις ὄνειρον· ἵσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὅψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἥτο ἵσο
μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κακὰ παίγνια «κατεργάρηδες».

παλύνω πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.

Πλάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ 21, 53 ἔξ διοκλήρου.

πάρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὁμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινόη
ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελάντα, ἀττ. παρελάντα, ὁδηγοῦντα.

παρέρπω ἕρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἔξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. A 132)· παρελθεῖν ἄνδρα
βεβλαμένον φιλοκερδεῖη 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον
ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. δήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασά-
μενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους
σου νὰ δίδης διαταγάς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

πεδά αἰολ., μετά· πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετὰ τῶν Ἰώνων.

πείθω: πείσαι καὶ καὶ τῷ λύκος αὐτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἀν καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσᾶν, θὰ ἡδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὔτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγανος. (Σαρκασμός).

πεινᾶντι, ἀττ. πεινῶντι· ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῷ (τῷ ἀνδρὶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δὶς μάτερες ἄρνων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) πέξαιντ' αὐτοένει 28, 13 δὶς ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὔρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προϊὸν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142, οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἥσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἔξοχώτατοι τοῦ "Αργους.

Πελοπηάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εῖμαι, εὑρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἥσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τὰξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν δργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Bauchōn* του δ Εύριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμα 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιοῦμαι.

περονατρὶς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) ἐμπερόναμα.

πετεηνὸς πτερωτός· πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ 15, 118: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζῷων.

πῆ ποῦ.

πηδὸς συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλι πρὸ δασείας πήποχ'), ἀττ. πώποτε.

πιάξας, ἀττ. πιέσας, συλλαβών.

Πίσια πηγή ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς "Ηλιδος, ἐξ ἣς ὀνομάσθη καὶ αὕτῃ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὅποιας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: πλάνος ἐδωδά ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, πλατειάζω, ὅμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ἄ).

πλεῖος, ἀττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τᾶς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδία τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὑρίσκει εὐχάριστον (ώς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὅγι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοήν των. "Αλλοι ἔρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρπω, ἀττ. προσέρπω.

ποθέστερος, ἀττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς, ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἀττ. ποθοῦσι..

ποθορῆ, ἀττ. προσορῆ: ποθορῆ τν 15, 12 προσορῆ σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἀττ. πότε.

πόκοις (ἐκ τοῦ πέκω) ἕριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὅγκος μαλλίου «ποκάρι», «τουλούπα» 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὅποιον ἡγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἥτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει κυνάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν (ξέφτια, ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια)· μαλάκοις πόκοις 28, 12 αἰολ. αἴτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ πέξαιντο (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἔτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δῆλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἴναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεκρὸς δάμαλις.

πότε βλ. **ποτί.**

ποτάγω, ἀττ. προσάγω. πλησιάζω.

ποταῷος, ἀττ. προσηῷος, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, ἀττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγῆκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένθης, ἀττ. προσέλθης, πλησιάσης.

ποτεφύετο, ἀττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω, προσέχω.

ποτὶ (καὶ κατὰ ἀποκοπὴν πότη), ἀττ. πρός· πότη ἔρων 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκῃ ἀφορμὴν ἔριδος, «γιὰ γκρίνια»· ποτὶ τὸν λόφον 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ φήλωμα»· πότη τῷ Διός εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλάρι.

πότνιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, τῆτις ἐλατρεύετο ἴδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, **πράτα**, **πρᾶτον** πρῶτος, η, ον.

πρόαν (καὶ πρώταν), ἀττ. πρόφητη τὰ πρόαν 15, 15 ἐσχάτως, «τὶς προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ἕεσπιῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρώταν βλ. **πρόσαν**.

πρῶκες, αἱ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾶ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευτᾶς.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρὸς 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτίχρους, «πρωτόχρονοδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀγιλλέως· ὀνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐπογῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ῥάμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλίουρος, «παλίουριά»· ὅνος ἐν δράμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν προταρείῳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἔχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὔρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δυναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ λύχνιος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένῃ πάντοτε ἀνημμένος.

ῥοικὸς καμπύλος, κυρτός.

ρυθμός: καὶ Αὐτονόας δύναμος αὐτὸς καὶ ἡ Αὔτονόη δύμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἀττ. σηκός, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἀττ. σίγα.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας σίτθ') ἐπιφάνημα τῶν βιοσκῶν πρὸς τὰ ποίμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἀττ. σκηνή, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἀσκησιν.

σκιάδας, ἡ, τέντα, « κιόσκι »· ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανής θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῇς Πελασγιώτιδος· ἔνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν, υἱὸν τοῦ Κρέοντος, Ὅμηρος εἰπεν δὲ Σιμωνίδης.

σκοπιά ὑψηλὸς βράχος.

σμᾶμα, ἀττ. σμῆμα, σάπων ρευστός, « ἀναλυτὸ σαπούνι ».

σπῆλαγχος (πρβλ. λατ. spelunca), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 στεφανηφόροι ἦσποι: ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἔπου Φερενίκου, δὲ οὖν ἐνίκησεν ἐν Ὁλυμπίᾳ Ἱέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἔπον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἔξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβιος, ὁ, εἴδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ δποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὅστραχον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρος « σμιχτοφρύδης ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλοιγέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἐπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθεῖαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμήν, καὶ συγκολλωμένων πρὸς ἄλλήλους διὰ κηροῦ·

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἴδιαν του ἐξ ἐννέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἔργασίας του εἴναι ὅτι δὲν ἔφεισθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εύθυ, τὸ ἔφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὃσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἀττ. συρίττειν.

σχῖνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σκῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἀττ. αἱ.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἀττ. τεμών, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβών τὸν στρέμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ταὶ ἀτρακτυλλίδες,, αἱ ἀτρ. (ὁ ἰδέ).

ταυτᾶ, ἀττ. ταύτῃ, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 τείνω.

τεκών: ἐξ ὥ (ἀττ. ὥ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν 15, 47 ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἀρ.

τεῦ, ἀττ. σοῦ.

τηνεὶ ἔκεῖ.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἔκεῖνος, η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποίμνιόν του ἡ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἀττ. τιμητός, πολύτιμος.

τίν, ἀττ. σοί.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46 σοι, ποιητ. αἰτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα..

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. τί τὸ πλέον ἐξεῖ ; τί θὰ κερδίσῃ;

τευτόθε(ν) καὶ τουτῶθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἡ Σικελία· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλάσιμα, ἡ λαμπροτάτη πόλις) ἥσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἡ πατρὶς τοῦ Θεοκρίτου καὶ, ὡς λέγει ὁ Ἰδιος (28, 18), τῆς ἡλικάτης, τὴν ὅποιαν πρόκειται νὰ προσφέρῃ δὲ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγοντος.

τρῶμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὺ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὺ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε, αἰολ., ἔκει, ἔκεισε.

τυλόω (τύλος,, κάλος ρόζος) κάμνω τι τυλώδεις, σκληρύνω.

τύμπα κτύπημα.

τῷμῶ, τῷ ἐμῷ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἐπος.

τῷστια, τὰ δστία, τὰ ὁστᾶ.

ὑδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανῆς.

‘Υκκάριος ἀπὸ τὰ “Υκκαρα, πολίχην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ύμάρτη αἰολ., ἀττ. δμάρτει, συνόδευε.

ύμμεις, ύμμιν αἰολ., ἀττ. δμεῖς, δμῖν:

ύπνω 15, 125, ἀττ. ὑπνον· μὲ τὸν ὑπνον παρέβαλλον, δπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ ποιὸν μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ύποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ύπομιμνάσκω, ἀττ. ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνάσκω τῷ τρώματος 21, 50

ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἴχθυν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἴχθυς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς δριμιᾶς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενεν ἀκίνητος· ὁ ἀλιεὺς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῇ τὸ νῆμα, ἔχαλαξε, ἔχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἴχθυς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν δριστικῶς.

ύποφήτας Μουσάων ποιητής.

ύφιήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῷον νὰ θηλάσῃ.

ὑφορβὸς χοιροβοσκός.

φαγός, ἡ, ἀττ. φηγός, εῖδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ητις ἦτο
ἔδωδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διεθίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπό-
λου (φῶς δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἴσταμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτὶ
ταῖς ἐρίφοις).

φαντί, ἀττ. φασί· φασεῖς, ἀττ. φήσεις.

φείδομαι: τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθα 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στο-
μάχι μας.

φθονερὸς: φθονερὸν κακὸν 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος
τῆς Πραξινόης).

φιλάσιδος ζένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεό-
κριτος· εἶναι δὲ φιλάσιδος ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν ἐρίθων, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐριουργου-
σῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Οδυσσείας γνωστὸς βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν -α δωρ. -ou
ἀττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἀττ. φοροῦσι.

φορμός, ὁ, ψόθος.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὔκτ. ἀορ. τοῦ φύομαι· μὴ φύῃ 15, 94 νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πα-
ρουσιασθῇ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον βλ. Μελιτώδης.

φῦκας φύκι καὶ (ώς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκι-
νάδι, «φυιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ
προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχοντό της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐξ τὰ Φύσκω εἰς τὰ
λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ ἄ, καὶ ἥ.

χασμέομαι, ἀττ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῷ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὁθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μὲτὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμματιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δή μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μέν, καὶ οἱ μέν, καὶ οὗτοι μέν.

χόρια ἐντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντοσθίων πληρούμενων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χρῆμα: τί τὸ χρῆμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χρήσιδω, χοήσω, θέλω.

χρησμός: χρησμὸς θεσπίξασα 15, 63, ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: χρηστῶ κοιντίρμονος ἀνδρὸς 15, 75 τί εὔγενικὸς καὶ πονετικὸς ἀνθρώπος! χρηστὰ ἐνύπνια 21, 29 ὡραῖα δνειρα.

χρόνος: χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουν, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χώμὸς καὶ ὁ ἔμος.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἶσος.

ψυχὰ ψυχᾶ δοῦναι 16, 24 νὰ δώσῃς (τι) εἰς τὸν ἔαυτόν σου πρὸς ψυχαγώγιαν. ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἀττ. οὖ, ἀναφ. ἀντων. ἐξ ὅ 15, 47 βλ. τεκών.

ῶδε ἐδῶ (4, 12 - 4, 51 - 15, 33 καὶ ἄλλ.)

ῶθεῦνθ' ὥθεῦνται, ἀττ. ὥθοῦνται.

ῶμες, ἀττ. ὥμεν.

ῶν, ἀττ. οὖν.

ῶν ἰδες (= ἀ εἰδες, ἔλξις), **ῶν** (= τούτων, γεν. διαιρ.) εἴπαται καὶ (δύναται νὰ εἴπης, δηλ. Θὰ ἔχης νὰ διηγῆσαι) ίδοισά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μή ίδόντι 15, 25· δοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ώξ αἰολ., δ ἔξ.

ῶρα φροντίς: ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν χείματος ή τωδὸς καρύων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὥραν χ. οὐδὲ μᾶλλον ή ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ὥραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. δοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται διαφούτης διὰ τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

"Ωραι 15, 103 προσωποίησις τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισται (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἄλλήλας ἀνεπαισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, ἀττ. δρη· ὥρεος, ἀττ. δρους· ὥρεα μακρὰ δρη νψηλά.

ῶριος διγνόμενος εἰς τὴν ὥραν του· ὥρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς: ὡς κακόν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνῳ 15, 1 ἐπειτα ἀπὸ πόσον κατέδν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος δ ἔτερος.

250

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1.	Εισαγωγὴ	5
2.	Κείμενον	11
α')	Νομεῖς: Βάττος καὶ Κορύδων	13
β')	Συρακόσιαι ἢ Ἀδωνιζόουσαι	16
γ')	Ηλακάτη	23
δ')	Βουκολιασταὶ: Δάφνις καὶ Μενάλκας	24
ε')	Βουκολιασταὶ: Δάφνις καὶ Μενάλκας	28
ζ')	Ἀλιεῖς	30
ξ')	Λῆγαι ἢ Βάκχαι	33
η')	Χάριτες ἢ Ιέρων	35
3.	Ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις	37

Ἐξώφυλλον Ἐλένης Ζήκα

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιόσημον εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

⁷ Αντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψύτυπον. Ο διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιῶν αὐτὸν διώχεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ δρόμου 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, A 108).

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΒ' 1967 - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 25.000 ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ 1505 / 27 - 3 - 67

Έκτύπωσις Ι. ΔΙΚΑΙΟΣ — Βιβλιοδεσία Ι. ΚΑΜΠΑΝΑΣ Ο.Ε.

024000017990

